

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATA PE SAPTĂMANĂ SUB CONDUCEREA D-ilor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY.

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Gh. Popescu. — *Poprirea în Dreptul Bucovinean. Jurisprudența română. — Inalta Curte de Casație și Justiție, s II. — Execuție silită — Urmărire imobiliară. — Licitatie — Preț — Adjud. care.*

(Elena și C. Niculescu cu Solomon Wincelr).

Curtea de Apel Iași, secția I. — Mărci de fabrică — Protecția mărcii. — Aranjamentul dela Madrid — Biroul internațional dela Berna. — Marcă înscrisă în țară străină — Exequatur. — Neretroactivitatea legilor. — Constituționalitatea lor. — Obligațiune — Solidaritate — Registre comerciale. (Soc Anonimă Cucirini Trobaso intra cu Avram Kisilovici și alți).

Judecătoria ocol rural Câmpulung (Muscel). — Autoritatea lucrului judecat — Hotărâre obținută contr. vânzătorului — Dacă poate fi opusă cumpărătorului. Resoluto jure dantis. (Dumitru N. L. Dumitrescu cu C. S. Bucșan).

POPRIREA ÎN DREPTUL BUCOVINEAN

Materia poprirei în Bucovina este ocărmită și astăzi de legea austriacă. În limba română posedăm o traducere apărută în foaia legilor imperiale privitoare la procedura de executare și asigurare¹⁾. Această traducere este foarte defecuoasă. Se găsesc însă numeroase ediții a codului de executare în limba germană²⁾.

Procedura Bucovineană se ocupă în prim rând de sumele și bonurile ce nu se pot urmări, fie că această favoare a fost statornicită prin lege, fie prin convenție.

Astfel se decide că gratificațiile și sumele ce se dau persoanelor indigente, date fie prin mijlocirea fundațiilor, fie a altor instituții de caritate vor fi absolut sustrate del aexecutare³⁾.

Vor fi de asemenea sustrate dela executare sumele ce se cuvin dintr'o asigurare menită la reclădirea imobilului asigurat⁴⁾.

Nu se vor putea popri apoi sumele de bani decât atunci când depășesc suma de 1200 coroane sau cinci sute florini austriaci, când este vorba de pensii date pentru alimente, sau pensii date de

fundațiuni și alte instituții, care s'au înființat în scop de ajutor⁵⁾, tot astfel se va proceda cu sumele de bani, ce se dau pentru reparația ce se cuvine atunci când beneficiarul a suferit o leziune corporală⁶⁾.

Indisponibilitatea creanțeri

Executarea asupra creanțelor bănești se va face prin sechestrare. Judecătoria admitând poprirea, va opri pe terțul debitor de a plăti creditorului său, făcând astfel creanța indisponibilă⁷⁾.

Secfestrarea se consideră ca efectuată prin intimare sau oprirea de plată făcută terțiului debitor. Această intimare nu se va face prin poștă ci prin alt organ de intimare⁸⁾.

Executarea unei creanțe bănești se poate împărți în două faze, creditorul urmăritor trebuie mai întâi să-și conserve creanța, pentru ca să se poată mai târziu despăgubi și apoi să procedeze la lichidarea și încasarea sumelor ce i se datoresc. Trebuie deci în prim rând opri terțul debitor să-și îndeplinească abligația față de debitorul urmărit atunci când un creditor al acestuia a pornit deja urmărirea, făcând astfel posibilă sustragerea acelei creanțe față de creditor. Creditorul trebuie să fie asigurat că în raportul dintre debitor și terțul poprit nu va mai interveni nimic, care ar putea să-l prejudice.

În acest scop instanța judecătorească este datoare să oprească pe terțul debitor de a plăti ceva debitorului executat, de îndată ce a fost sesizată de o cerere de executare⁹⁾.

Pe lângă aceasta, adică oprirea de a plăti debitorului, aceiași interdicțiune există pentru debito-

5) Art. 291 pr. Bucov.

6) Art. 291 al. II pr. Bucov. vezi și art. 291 și 292 care mai prevăd și alte cazuri.

7) Art. 294 pr. Bucov. Comp. art. 458 pr. civ. rom.; C. București 17 Noembrie 1907 *Dreptul* No. 6/908; Cas. II 6, Martie 1912. Dr. No. 69/912. Poprirea efectuată în mâinele celui de altreilea are de efect de a lovi de indisponibilitate întreaga această eseanță. În urma acestui fapt nu se mai poate face nici o plată valabilă. Vezi și Glasson, t. II, ed. 2, p. 338; Trib. Notariat 15 Dec. 1907. *Cr. Jud.* No. 2/909.

8) Pentru comunicarea ordinului către terțul debitor de a nu plăti, se prevede că comunicarea se va face prin agenți de portărei, excluzându-se posta.

9) Vezi expunerea de motive a legii de executare din 1896, art. 290 următorii.

1) Foaia legilor imperiale, No. 79, legea din 27 Mai 1896 relativă la procedura de executare și asigurare.

2) Asupra procedurii civile austriace, vezi *Kommentar zu den Zivilprozessgesetzen*, Dr. Georg Neumann, Wien, 2 vol.

3) Art. 290 pr. Bucov.

4) Art. 290 al. II pr. Bucov.

rul executat de a se abține dela orice dispozițiuni asupra creanței sale, sau asupra gajului dat pentru ea¹⁰⁾.

Această măsură este utilă pentru că prin ea se oprește cel executat de a lua noi dispozițiuni și a ceda creanța poprită făcând iluzorie urmărirea.

Indatoririle terțiului poprit

Condica de procedură bucovineană arată care sunt îndatoririle terțiului poprit; el trebuie să răspundă până în termen de 14 zile asupra împrejurărilor creanței.

În primul rând el nu răspunde dacă creanța există, sau nu, și dacă nu are și el la rândul său pretențiuni, sau contra-prestațiuni, deci condițiile în care se află această creanță.

În acelaș timp va arăta dacă s'au mai făcut cereri în contra sa în legătură cu creanța debitorului urmărit.

Aceste declarațiuni se vor face sau înainte de formularea executorului, sau la judecătoria.

Această declarațiune se va aduce la cunoștința creditorului urmărit¹¹⁾.

Realizarea creanței

O ultimă chestiune de examinat ne rămâne. Să vedem care este mijlocul prin care creditorul, potrivit dreptului bucovinean, poate să intre în sumele de el debursate. Cum se poate opera sub această legiuire, acel transfer, care este menit să readucă în patrimoniul său sumele ce se află la terțiul poprit.

În sistemul bucovinean se găsesc două feluri de a transmite creanța bănească ce se execută: transmiterea cu dreptul de a ridica creanța, și transmiterea ei în loc de plată, creditorul are să aleagă între aceste două moduri. În această alegere este ajutat în declarația pe care o dă terțiul poprit.

În ori care din aceste transmiteri se ivesc greutăți atunci când creanța ce se execută e mai mică decât ceiace s'a transmis sau când creditorul urmărit nu are primul drept de sechestru asupra creanței.

În aceste cazuri greutatea reese din indivizibilitatea creanței, valorificarea ei este legată de posesiunea efectului.

Dacă se înmânează în acest scop efectul creditorului cu suma cea mai mică, atunci nici debitorul, nici creditorul restului de sumă nu pot lua măsurile de care au nevoie neposedând efectul¹²⁾.

Pentru a se surmonta aceste dificultăți în principiu nu este alt mijloc decât să se condiționeze transmiterea unei astfel de creanțe de cautiune pe

care urmează să o dea creditorul ulterior, sau creditorul unei părți de creanțe¹³⁾.

Cautiunea trebuie să asigure redarea efectului, sau înapoierea restului din sumă asupra căruia nu mai are nici un drept¹⁴⁾.

Predarea efectului pentru valorificarea creanței are loc la toate efectele ce conțin valori, fie că este vorba de un efect la purtător fie nominator¹⁵⁾.

Când sunt mai mulți creditori cari au pretențiuni asupra creanței, acesta are posibilitatea să depună suma ce datorează și să iasă astfel din cercul de interese ce-i sunt streine¹⁶⁾.

Transmiterea cu dreptul de a ridica efectul este o formă de executare. Ea se poate asemăna cu un mandat în propriul interes al împuternicitului; deci un mandat irevocabil dat creditorului, să încaseze creanța. Având dreptul să întrebuițeze ceiace a primit în baza împuternicirii pentru a și acoperi propria sa creanță¹⁷⁾.

Creditorul fără să ia asupra sa riscurile de la cerere preia asupra sa încasarea creanței.

Lucrând în interesul său propriu se presupune că va ști să și apere cât mai bine interesele.

Această împotrivire cuprinde într'însa afară de dreptul de a intenta acțiune și de a urmări toate celelalte modalități de a realiza creanța pe calea legii.

Plata făcându-se pe baza transmisiunii către creditorul urmărit este socotită ca o plată către debitor și care liberează pe terțiul debitor.

Gh. Popescu

Judecător la Trib. Ilfov
Profesor suplinitor la facultatea de Drept
din București

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 17 Ianuarie 1927

Președinția D-lui Matei Balș, consilier

Elena și C. Niculescu cu Solomon Wincler

EXECUȚIE SILITĂ. — URMĂRIRE IMOBILIARĂ. — LICITAȚIE. —
PREȚ. — ADJUDICARE. — APRECIEREA SUVERANĂ A INSTANȚEI DE FOND ASUPRA SERIOZITĂȚII PREȚULUI. — ART. 544
PTOC. CIVILĂ.

Instanța de fond este suverană să aprecieze dacă prețul oferit la licitație cu ocazia unei urmăriri imobiliare este suficient sau nu, astfel că nu comite nici un exces de putere sau violare de lege când respinge cererea debitorului de amânarea licitațiunii pentru lipsă de concurenți, chiar dacă la

13) Vezi expunerea de motive a legii.

14) Vezi raportul comisiunii, vezi și art. 305 pr. Bucov.

15) Vezi expunerea de motive și art. 307 pr. Bucov.

16) Art. 308 pr. Bucov. vezi și expunerea de motive.

17) Art. 308 pr. Bucov. art. 313 pr. Bucov. vezi și expunerea de motive; Comp. codul Bucov. art. 639 și 640 pr. civ. vezi supr. p. 170 precum și expunerea de motive edit. oficială p. 31; Curt. de apel București 22 Aprilie 1903, *Dreptul* 38/903.

10) Comp. Trib. Notariat, 15 Dec. 1907 *Cr. Jud.* 2/907; *Glasson* t. II p. 338; *Cas. II*, 28 Iunie 1926 precum și nota A. Cerban, *Cr. Jud.* 14/927, vezi totuși C. Bucur. s. I, 5 Oct. 1909, *Dreptul* 68/909.

11) Art. 301 din legea de executare. Comp. art. 459 pr. vechiului regat. Singura îndatorire pe care legea de procedură o pune în sarcina terțiului poprit este ca în ziua înfățișării să facă declarațiile cerute de art. 459, col. ce nu face aceste declarațiuni rămâne condamnat pur și simplu (*Cas. II*, 23 Ian. 1907, B. p. 91; *Trib. Ilfov* com. s. I, 18 Noembr. 1908, *Dreptul*, 1909).

12) Art. 304 pr. civ. Bucov. și expunerea de motive.

acea licitație s'a prezentat un singur concurent—creditorul—din moment ce tribunulul motivează că prețul oferit de acesta este suficient.

No. 10. — Respins recursul făcut de către Elena C. Niculescu și C. Niculescu personal și ca soț pentru autorizare în contra ordonanței de adjudecare No. 8761/926 și a jurnalelor No. 3883 din 20 Aprilie 1926 și No. 4255 din 29 Aprilie 1926 al Trib. Ilfov S. Notariat.

Curtea deliberând.

Văzând motivul I de casare astfel formulat:

„Greșită interpretare și rea aplicare 2 art. 544 pr. civilă. Omisiune esențială și nemotivare. Exces de putere“.

Având în vedere ordonanța recurată din care se constată în fapt următoarele: Solomon Winkler intimat în recurs a cerut să se scoată în vânzare cu licitațiune publică imobilul din comuna Șerban-Vodă, județul Ilfov, strada Ion Cornea No. 14, avere recurenților de azi, pentru a se putea despăgubi de suma de 100.000 lei, capital cu procente de 50 la sută pe an, dela 28 Iunie 1925 până la achitare și accesorii ce i se datorau în virtutea actului de ipotecă autentificat la No. 15959 din 1924 și învestit cu formula executorie la No. 789 din 1925.

După îndeplinirea formalităților legale, la 20 Aprilie 1926, imobilul din chestiune a fost adjudecat provizoriu asupra creditorului Solomon Winkler cu prețul de 120.000 lei, iar la 29 Aprilie 1926, a fost adjudecat definitiv asupra acestuia pe prețul de mai sus.

În urmă depunându-se de adjudecarea creanța sa — actul de ipotecă — și Tribunalul constatând că prin această depunere s'a achitat prețul adjudecării și că s'a achitat de adjudecarea și taxele cuvenite Statului și portăreilor a format și ordonanța de adjudecare No. 8761 din 8 Iunie 1926 transcrisă în aceeași zi, și atacată prin recursul de față.

Având în vedere că prin motivul de mai sus recurenții soții Niculescu susțin că la 20 Aprilie 1926 când s'a făcut adjudecarea provizorie, au cerut amânarea licitațiunii pentru lipsă de concurenți ne-prezentându-se decât singur creditorul, cerere care le-a fost respinsă de Tribunal, fără a arăta considerațiunile de fapt și de drept pe care s'a bazat;

Că, astfel, Tribunalul a săvârșit o omisiune esențială și a violat art. 544 proc. civ. adjudecând imobilul urmărit;

Având în vedere că din cuprinsul jurnalului No. 3883 din 20 Aprilie 1926 se constată că creditorul urmărit Solomon Winkler a declarat că stăruie în vânzare oferind suma de 120.000 lei fără a mai fi prezenți alți concurenți.

Că, după îndeplinirea formalităților prescrise de art. 544 proc. civ., creditorul urmărit a cerut adjudecarea pe prețul oferit, iar debitorii — soții Niculescu — s'au opus cerând amânarea, prețul fiind prea mic.

Considerând că pentru a respinge cererea de amânare cerută de debitorii, Tribunalul arată că a avut în vedere situațiunea bunului urmărit, astfel cum rezultă din afișe și publicațiuni, și prețul o-

ferit de creditorul urmărit, și că apreciind găsește că acest preț este bun în raport cu valoarea reală a imobilului, și ca atare licitațiunea urmează a se aproba.

Considerând că, în materie de urmărire imobiliară, aprecierea chestiunii de a se ști dacă prețul oferit la licitație este sau nu suficient aparține instanței de fond.

Că, prin urmare, atunci când Tribunalul a procedat la adjudecarea imobilului apreciind că prețul oferit este suficient și a respins cererea de amânare formulată de debitorul Niculescu nu a făcut de cât să uzeze de un drept care nu este supus cenzurei instanței de casare.

Că, pe de altă parte, Tribunalul a arătat cauzele acestei respingeri și a motivat soluțiunea dată, și nu a comis vre-o violare de lege.

Că deci, motivul de casare astfel cum este formulat găsindu-se nefondat, recursul urmează a se respinge ca atare fără a se mai lua în cercetare și motivul II de casare la care recurenții au declarat în instanță că renunță.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN IAȘ, S. I-a

Audiența dela 4 Aprilie 1927

Președenția d-lui D. Volanschi, Prim-Președinte

Soc. Anonimă Cucirini Trobosu Intra cu Avram Kisilovici și alții

MĂRCI DE FABRICĂ. — ARANJAMENTUL DELA MADRID. — BIROUL INTERNAȚIONAL DIN BERNA. — PROTECȚIA MĂRCEI. — LEGEA DIN 9 IULIE 1924.

MĂRCI DE FABRICĂ. — MĂRCĂ ÎNSCRISĂ ÎN TARĂ STRĂINĂ. — ART. 11 DIN LEGEA MĂRCELOR DE FABRICĂ DIN 1879. — NEAPLICABILITATEA ACESTEI LEGI FATĂ DE DISPOZIȚIILE CONTRARII ALE LEGII DIN 9 IULIE 1924.

EXEQUATOR. — DACĂ SE APLICĂ ȘI ÎN CE PRIVESTE ACTELE ADMINISTRATIVE EMANATE DIN ȚĂRI STRĂINE. — DISPOZIȚIILE ART. 374 PR. CIVILĂ.

NERETROACTIVITATEA LEGILOR. — DACĂ ACEST PRINCIPIU ESTE DE ORDIN CONSTITUTIONAL. — ART. 1 COD. CIVIL.

CONSTITUTIONALITATEA LEGILOR. — DEDUCEREA EI ÎN JUDECATĂ COMPETINȚA EXCLUSIVĂ A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE. — ART. 29 DIN LEGEA CURȚII DE CASAȚIE.

MĂRCI DE FABRICĂ. — CONTRAFACERE. — DELICT PENAL. — ACȚIUNE PUBLICĂ. — ACȚIUNE PRIVATĂ. — ART. 12 DIN LEGEA MĂRCELOR DE FABRICĂ. — ART. 1 PROC. PENALĂ.

OBLIGAȚIUNI. — CAZUL ÎN CARE DERIVĂ DIN DELICT SAU QUASI-DELICT. — DACĂ SUNT APLICATE DISPOZIȚIUNILE ART. 1079 C. CIVIL PRIVATOR LA PUNEREA ÎN ÎNTĂRZIERE.

SOLIDARITATE. — CODEBITOR. — DACĂ POATE OPUNE BENEFICIUL DIVIZUNEI. — ART. 1042 COD. CIVIL.

REGISTRE COMERCIALE. — PUTEREA LOR PROBANTĂ, ART. 50 C. COM

I. Conform art. 1 al aranjamentului dela Madrid la care a aderat și România prin legea din 9 Iulie 1924, supușii fiecăreia din Statele contractante pot să își asigure în toate celelalte țări protecțiunea mărcilor lor de fabrică ori de comerț acceptate la depozit în țara de origină, prin mijlocul depozitului sus ziselor mărci la Biroul Internațional din Berna făcut prin intermediul administrației țării de origină, astfel că înregistrarea făcută la biroul internațional face ca protecțiunea

mărcei să fie în toate țările contractante tot astfel ca și cum acea marcă ar fi fost direct depusă într'una din acele țări.

2. Dispozițiunile art. 11 din legea mărcilor de fabrică din anul 1879, potrivit cărora o marcă înscrisă într'o țară străină nu are putere în țara noastră înainte de a fi intabulată la Trib. Ilfov nu și mai pot avea aplicarea când vin în contradicție cu dispozițiunile aranjamentului dela Madrid la care România a aderat printr'o lege posterioară (9 Iulie 1924).

3. Dispozițiunile art. 374 pr. civilă privitoare la exquator se ocupă numai de procedura executării hotărârilor date în țări străine iar nu și în cecece privește verificarea de către justiție a valabilității actelor ce emană dela autorități administrative străine.

4. Principiul neretroactivității legilor înscris în art. 1 c. civ. nu este un principiu de ordin constituțional care să fie obligator pentru legiuitor, el fiind prevăzut de o lege ordinară poate să nu fie respectat de către o altă lege.

5. Potrivit art. 29 al legii Curței de Casație, constituționalitatea unei legi dedusă în judecata oricărei jurisdicțiuni este de competența exclusivă a Curței de Casație.

6. Potrivit art. 12 al legii asupra mărcilor de fabrică, contrafacerea unei mărci de fabrică sau întrebuintarea unei mărci contrafăcute, constituind un delict penal, urmează că întocmai ca orișicare altă infracțiune poate să dea naștere la o acțiune publică și în acelaș timp la o acțiune privată.

7. Dispozițiunile art. 1079 c. civil cu privire la punerea în întârziere se aplică numai la obligațiunile ce derivă din contract ar nu și la obligațiunile cari derivă din delict.

8. Când o obligațiune este solidară fiecare din debitori fiind ținut pentru tot, urmează că un codebitor i.u. poate opune beneficiul diviziunei.

9. Dispozițiunile art. 50 c. com. potrivit cărora registrele comercianților ținute în regulă pot face probă în justiție între comercianți pentru fapte și chestiuni de comerț, se referă numai la acele fapte cari derivă din convențiuni încheiate între comercianți — întru cât între aceștia există posibilitatea de control reciproc, — astfel că nu se poate face probă cu un registru comercial despre un act de cumpărare încheiat cu altă persoană de cât acea în contra căreia se cere a se face proba.

No. 30.—Admise în parte apelurile făcute de Avram Kisilovici, Soc în nume colectiv Ludascher Șmerl și Kisilovici și de Soc. Anonimă Cucirini Trobaso Intra în potriiva sentinței Trib. Iași S. III-a No. 183 din 5 Iunie 1926.

S'au ascultat D-nii avocați H. Trembischi pentru Soc. Cucirini Trobaso Intra, N. Apotecher și Goldenthal pentru Avram Kisilovici și C. Simionescu pentru Ludascher, Șmerl și Kisilovici.

Curtea,

Având în vedere apelurile declarate de către Avram Kisilovici, comerciant, domiciliat în Iași. Societatea „Ludatscher, Șmerl și Kisilovici“, cu sediul în Iași, și Societatea Anonimă „Cucirini Trobaso Intra“, în contra sentinței comerciale No. 188 din 5 Iunie 1926;

Având în vedere concluziunile părților, precum și actele aflate la dosarul cauzei;

Având în vedere că Societatea Anonimă Cucirini Trombaso Intra din orașul Intra, Italia, a intentat acțiune înaintea Tribunalului Iași S. III-a, în contra lui Avram Kisilovici și Societății în nume colectiv Ludatscher, Șmerl și Kisilovici prin reprezentanți ei legali pentru ca în mod solidar să fie obligați: 1) la radiarea din registrul de mărci de fabrică a Tribunalului Iași a mărcii de fabrică denumită „Inelul“ înregistrată pe numele pârâtului A. Kisilovici în baza jurnalului No. 4576 din 10 Iulie 1924, această marcă fiind o contrafacere frauduloasă a mărcii de fabrică a societății denumită „Coroana“; 2) să se ordone distrugerea acestei mărci de fabrică, a etichetelor, cutiilor și ambalajelor ce servesc pentru punerea în vânzare a mărfii; 3) să fie obligați să afișeze sentința și s'o publice pe socoteala lor, în termen de 10 zile dela data sentinței într'un ziar local, precum și în ziarul „Universul“ și „Argus“ din București. Iar în caz de neexecutare să fie obligați să plătească câte două mii lei cu titlu de daune cominatorii pentru fiecare zi de întârziere, că după 20 zile dela data sentinței să fie Societatea în drept de a face această publicație în contul pârâților până la concurența sumei de 40.000 lei; 4) pârâții să fie obligați de a plăti suma de 200.000 lei cu titlu de daune suferite până la data intentării acțiunii; 5) cheltueli de judecată în sumă de 40.000 lei.

Având în vedere că Tribunalul Iași Secția III-a prin sentința apelată, admitând în parte acțiunea Soc. An. Cucirini Trobaso Intra, constată că marca de fabrică înregistrată la acest tribunal sub No. 6 din 9 Iulie 1924 este o imitație frauduloasă a mărcii reclamante înregistrată la Biroul Internațional din Berna sub No. 30830 din 2 Mai 1923, ordonă radiarea numitei mărci din registrul tribunalului Iași S. III-a, ordonă distrugerea acestei imitațiuni frauduloase ori unde s'ar găsi aplicată, obligă pe pârâți să publice un extract de pe această sentință în trei numere consecutive din gazetele „Universul“, „Argus“ și „Lumea“ în termen de 20 zile dela rămânerea definitivă a sentinței, în caz contrar autorizând pe reclamantă a face publicațiunea în contul pârâților și obligă pe pârâți să plătească în mod solidar reclamantei suma de 200000 lei daune și 25000 lei cheltueli de judecată;

Având în vedere că Tribunalul Iași Secția III-a prin ordonanța No. 1465 din 1925, în urma cererii

Societății Anonime „Cucirini Trobaso Intra” a autorizat Corpul Portăreilor de a se transporta la domiciliul părților de a constata existența și cantitatea de ață ce se fabrică și vinde sub marca de fabrică „Coroana” contrafăcută de părți;

Că, din procesul-verbal No. 157 din 24 Februarie 1925 se constată că portărelel s'a transportat la sediul firmei Ludatscher, Șmerl și Kisilovici; unde s'au găsit expuse în vitrina magazinului spre a fi vândute 25 de pachete și cutii a câte 10 bobine cu ață, purtând marca „Cucirini Trobaso Intra” din care s'au luat două pachete, că deasemenea portărelel a mers la atelierul de depănat ață a lui Avram Kisilovici, unde l'a găsit pe acesta, care după ce a luat cunoștința de scopul descinderii, a declarat că: a fabricat sub marca „Coroana” aproximativ 400 de cutii conținând ață, pe care le-a vândut, precum și din produsele firmei Cucirini Trobaso Intra ca 500 de cutii, pe care deasemenea le-a vândut. Etichetele și mărcile arătate au fost imprimate în lași, după clișeu procurat dela Casa Eduard Marvan din București. In atelier a fost găsit Ilic Kisilovici depănând ață; iar în rafturi s'au găsit cutii de carton cu eticheta „Cucirini Trobaso Intra” deserte în număr de 50; și cutii cu eticheta „cotone speciale per imbastire” goale în număr de 120; bobine mici cu eticheta „Cucirini Trobaso Intra” aproximativ 220; s'au mai găsit 225 pachete a 10 bobine fiecare. Afară de acestea s'a mai găsit 500 banderole imprimate cu numele „Cucirini Trobaso Intra”, precum și etichete mici, etc.;

Având în vedere că Societatea „Cucirini Trobaso” a susținut că A. Kisilovici importă marfă de calitate inferioară din Polonia pe care o prevedea cu eticheta „Inelul” care este o contrafacere a mărcii „Coroana” care aparține exclusiv Societății;

Având în vedere că din certificatul Ministerului de Industrie și Comerț din Italia, biroul proprietății intelectuale din 8 Iunie 1925, se constată că marca de fabrică a Societății „Cucirini Trobaso” a fost depusă la refectura de Poliție din Milano în ziua de 20 Iulie 1910; că în urma cererei Societății, biroul proprietății intelectuale din Italia, după ce constată că marca societății este depusă în regulă în Italia a cerut înscrierea ei în registrul internațional (30 Martie 1925); că din certificatul biroului internațional al proprietății industriale din Berna rezultă că, formalitățile prescise de aranjamentul din 14 Aprilie 1891 revizuit la 5 Iunie 1911, și de regulamentul de executare fiind îndeplinite marca societății „Cucirini Trobaso” a fost înscrisă în registrul internațional sub No. 50850 la 2 Mai 1925; că din certificatul grefei Tribunalului Ilfov S. H-a comercială rezultă că marca societății „Cucirini Trobaso” a fost înscrisă la acel Tribunal la 20 August 1924, conform adresei Ministerului de Industrie și Comerț din aceiași zi;

Având în vedere că România prin legea promulgată la 9 Iulie 1924 publicată în Monitorul Oficial No. 197, a aderat la aranjamentul de la Madrid din 14 Aprilie 1891, privitor la înregistrarea internațională a mărcilor de fabrică sau de comerț, revizuit la Bruxelles la 11 Decembrie 1900 și la Washington la 2 Iulie 1911; că prin art. 5 al legii se prevede

că acest aranjament se consideră ca intrat în vigoare o lună dela data notificării făcută de Guvernul Federal Statelor ce fac parte din Uniune, despre aderarea României, *adică cu începere de la 6 Octombrie 1920;*

Având în vedere că conform art. 1 al aranjamentului de la Madrid, supuși fiecăruia din Statele contractante pot să-și asigure în toate celelalte țări protecțiunea mărcilor lor de fabrică ori de comerț acceptate la depozit în țara de origină, prin mijlocul depozitului sus ziselor mărci la Biroul Internațional din Berna făcut prin intermediul Administrației țării de origină; că de la această înregistrare astfel făcută la Biroul Internațional, protecțiunea mărcii în fiecare din țările contractante va fi aceeași, ca și cum această marcă ar fi fost direct depusă într'una din ele; că orice marcă înregistrată internațional în timpul celor 4 luni datei depozitului din țara de origină, se bucură de dreptul de prioritate stabilit prin art. 4 din convenția generală (art. 4 al aranjamentului de la Madrid); că art. 4 la care se referă aranjamentul de la Madrid e acel al convențiunii Uniunii de la Paris pentru protecțiunea proprietății industriale;

Având în vedere că din faptele expuse rezultă că societatea „Cucirini Trobaso” a înregistrat internațional marca sa de fabrică conform aranjamentului de la Madrid, și se bucură potrivit art. 4 de protecțiunea mărcii de la data înregistrării la biroul internațional de la Berna, *adică de la 2 Mai 1925;*

Având în vedere că Avram Kisilovici susține că: marca de fabrică „Inelul” a fost înregistrată după cererea sa la Tribunalul Iași S. III-a la 10 Iulie 1924, că deci a înscris anterior marca de fabrică; că contestă reclamantei dreptul legal de proprietate asupra acestei mărci conform legilor italiene; că a cerut ca societatea să facă dovada sistemului legii italiene de stabilirea unui drept de prioritate asupra unei mărci de fabrică, și se întemeiază pe dispozițiunea art. 574 c. pr. civ., care nu admite executarea unei hotărâri judecătorești de cât după ce tribunalul competent de a o executa se va convinge că legea străină a fost bine aplicată; că în baza acestui principiu nu este suficient un certificat care conține o constatare în drept, fără a se face dovada că după legea locului de unde provine constatarea, ea emană de la locul competent și este făcută în limitele ei; că, după art. 11 din legea mărcilor de fabrică din anul 1879, o marcă înscrisă într'o țară străină cu care avem convențiune nu are putere în țara noastră înainte de a fi intabulată la tribunalul Ilfov;

Având în vedere că din analiza ce s'a făcut mai sus rezultă că societatea anonimă „Cucirini Trobaso” a făcut o înregistrare internațională a mărcii sale conform aranjamentului, ceace îi conferă un drept de prioritate; că deși înregistrarea în România e posterioară intabulării mărcii de fabrică de către Avram Kisilovici, totuși dreptul de prioritate a Societății e stabilit potrivit art. 4 al Aranjamentului de la Madrid și a legii promulgată la 9 Iulie 1924, care consideră aranjamentul intrat în vigoare cu începere de la 6 Octombrie 1920, prin

urmare se aplică cu efect retroactiv; că deci operează anterior înregistrării de la 2 Mai 1925 la biroul internațional de la Berna și 20 August 1924 intabulării de la Tribunalul Ilfov; că în ceiace privește dispozițiunile cuprinse în legea mărcilor de fabrică, ele nu se pot aplica întru cât ar fi în contradicție cu acele cuprinse în aranjamentul de la Madrid, care este o lege posterioară; că prin urmare dispozițiunile cuprinse în art. 11 al legii din 15 Aprilie 1879, nu pot avea aplicație în cauză, pentru motivul că chestiunea înregistrării internaționale a mărcii de fabrică este tratată de Aranjamentul de la Madrid;

Având în vedere că art. 374 c. pr. civ. se ocupă de procedura executării hotărârilor date în țări străine, că această procedură nu se aplică în ceiace privește verificarea de către justiție a valabilității actelor ce emană de la autorități administrative străine;

Având în vedere că, după cum s'a arătat mai sus, directorul biroului proprietății intelectuale din Roma, după ce constată că marca a fost depusă în regulă în Italia, a cerut înscrierea ei în registrul internațional; că biroul internațional al proprietății industriale de la Berna, constată că dispozițiunile aranjamentului de la Madrid au fost îndeplinite, și admite înscrierea mărcii; că față cu aceste constatări, rezultă prezumpția că marca de fabrică a fost legal depusă în Italia, astfel că Societatea nu mai poate fi obligată de a face dovada cu legea italiană despre regularitatea acestei depunerii în Italia; că întru cât A. Kisilovici nu face nici o dovadă că marca de fabrică n'a fost depusă în mod legal, obiecțiunea sa asupra acestui punct urmează a fi înlăturată;

Că, în ce privește regularitatea înregistrării de la Berna ea rezultă din discuția ce s'a făcut mai sus.

Având în vedere că A. Kisilovici a mai susținut că conform art. 4 bis și 11 al Aranjamentului de la Madrid, are un drept câștigat în ceiace privește înregistrarea mărcii sale de fabrică, că deci reclamațiunea Societății este nefundată;

Având în vedere că art. 4 bis al Aranjamentului de Madrid se referă la cazul când vre-o marcă deja depusă într-una din țările contractante, a fost mai târziu înregistrată de către biroul Internațional în numele titularului, și decide că înregistrarea internațională va fi considerată ca substituită la înregistrarea națională anterioară, fără a aduce vre-un prejudiciu în drepturile câștigate prin acest fapt; că prin urmare acest text se ocupă de cazul când o marcă înregistrată în țara de origină este înregistrată internațional; că în această împrejurare nu poate aduce nici un prejudiciu drepturilor câștigate de către titular din faptul înregistrării în țara de origină; că deci nu există nici un raport între cazul prevăzut de art. 4 bis, și situația juridică a lui A. Kisilovici care a înregistrat marca sa în țară, în modul indicat mai sus, și care nu-i poate conferi, după cum s'a stabilit, nici un drept câștigat față de Societatea „Cucirini Trobaso”, că art. 11 se raportează la efectele înregistrării internaționale, în cât înscrierea ce a făcut-o nu poate servi întru nimic tezei susținută de A. Kisilovici.

Având în vedere că A. Kisilovici prin concluziunile orale înaintea Curții a susținut, că legea din 9 Iulie 1924 nu se poate aplica cu efect retroactiv pentru motivul că este anti-constituțională;

Având în vedere că acest motiv n'a fost invocat prin petiția de apel, deci conform art. 57 din legea accelerării nu poate fi discutat;

Având în vedere că principiul ne-retroactivității legilor înscrise în art. 1 c. civ. nu este un principiu de *ordin constituțional*, care să fie obligator pentru legiuitor, el fiind prevăzut de o lege ordinară poate să nu fie respectat de către o altă lege; el nu se impune de cât judecătorului, că prin urmare motivul invocat chiar dacă ar putea fi discutat, nu este întemeiat;

Având în vedere că conform art. 29 al legii Curții de Casație constituționalitatea unei legi dedusă în judecata ori cărei jurisdicțiuni este de competența exclusivă a Curții de Casație; că prin urmare Curtea de Apel nu poate discuta această chestiune;

Având în vedere că după cum s'a relatat, la descinderea făcută de către portărel s'au sesizat produsele originale ale Societății „Cucirini Trobaso” și produsele ce poartă marca contra-făcută; că din comparația acestor produse rezultă că bobinele de ață au aceeași dimensiune, că pe bobinele aparținând Societății „Cucirini Trobaso” este aplicată o etichetă pe care se află următoarea inscripțiune: Cucirini Trobaso Intra, mai jos două deseme laterale, în cel din dreapta se află scris cuvântul „Garantito”, între aceste două deseme se găsește desemnată o coroană, în interiorul acestei coroane sunt scrise literile „C. T. I.”, sub coroană cuvintele „Marca depositată”, iar în ultimul rând „Cutone speciale per Imbastire”, că eticheta de pe bobinele de ață din atelierul lui A. Kisilovici sunt de aceeași culoare ca și etichetele Societății „Cucirini Trobaso” și cuprind o reproducere identică a mărcii mai sus descrisă, afară de o singură diferență, în loc de Trobaso se află scris Trobazo deci o deosebire de o singură literă, z în loc de s; că această diferență nu exclude contrafacerea mărcii de fabrică a Societății;

Având în vedere că potrivit art. 12 al legii asupra mărcilor de fabrică, contrafacerea unei mărci de fabrică sau întrebuintarea unei mărci contra-făcute constituie un delict penal, că orice infracțiune penală dă naștere la o acțiune publică și poate produce și o acțiune privată (art. 1 pr. pen.); Societatea Cucirini Trobaso a intentat proces pe cale civilă; drept care rezultă și din dispozițiunile art. 24 al legii asupra mărcilor de fabrică;

Având în vedere că A. Kisilovici mai susține că nu poate fi condamnat la daune pentru motivul că n'a fost pus în întârziere, că din momentul intentării acțiunii și cu mult înainte a încetat de a mai pune în vânzare ață cu marca de fabrică a Societății Cucirini Trobaso; că pentru dovedirea acestui ultim fapt a propus dovada cu martori;

Având în vedere că dispozițiunea art. 1079 c. civ., cu privire la punerea în întârziere, se aplică numai la obligațiunile ce derivă din contract, iar nu la obligațiunile din delict; că acțiunea inten-

tată de Societate isvorăște dintr'un delict săvârșit de pârâți prin contrafacerea frauduloasă a mărcii de fabrică proprietatea sa;

Având în vedere că Societatea „Cucirini Trobaso” a introdus acțiunea la 25 Februarie 1925, că prin acțiune se cere a i se acorda daune până la acea dată; că procesele-verbale încheiate de portărel ar data de 24 Februarie 1925, și prin urmare dovada cu martori solicitată de A. Kisilovici că posterior acestei din urmă date a încetat de a mai pune în vânzare ața, este inutilă; că pentru epoca anterioară, dovada cu martori deasemeni nu poate fi admisă față cu constatarea din procesul-verbal al portărelului, care constatare a fost expusă mai sus; că în consecință dovada cu martori urmează a fi respinsă;

Având în vedere că vânzarea aței, de către pârâți sub marca contrafăcută în magazinul Societății Ludatscher, Șmerl și Kisilovici, care societate avea deplină cunoștință de această contrafacere, fapt care rezultă din declarația lui A. Ludatscher cu ocazia cercetării făcută de către portărel, care a arătat la început că nu știe dacă se mai află marfă de aceasta în magazin, iar după ce au fost găsite 26 de pachete, a recunoscut că s'a mai făcut o comandă de 50 de cutii pe care le vinde „en gros” și în detalii la comercianții din județ și la eroitori; că în ce privește pe A. Kisilovici rezultă, după cum s'a arătat, că în atelierul său s'au găsit pachete din acest produs cu marca contrafăcută;

Că, din faptele expuse reese că A. Kisilovici cu rea credință a contrafăcut marca societății reclamante, că a pus în vânzare produsele sub această marcă, că Societatea Ludatscher, Șmerl și Kisilovici, cu rea credință a pus în vânzare această marfă deși cunoștea că marca e contrafăcută în mod fraudulos; că, aceste fapte săvârșite de pârâți sunt de natură a cauza un prejudiciu Societății Cucirini Trobaso, de oarece pârâții au substituit mărfii produsă de societate, marfă sub o marcă contrafăcută, micșorând astfel desfacerea mărfii Societății; că, în ceea ce privește quantumul daunelor, ținând seamă de faptul că Avram Kisilovici și S. L. Șmerl, la 30 August 1924, au încheiat un contract de societate în nume colectiv, care avea de obiect comerțul de furnituri de croitorie, în care fiecare asociat aduce ca aport social suma de 20000 lei; că la 2 Decembrie 1924 acest contract este modificat, în sensul că S. L. Șmerl își mărește capitalul cu 10000 lei, A. Kisilovici cu 150000 lei și se primește ca asociat pe Șmil Idel Ludatscher; ceea ce dovedește că comerțul pe care-l făcea A. Kisilovici cu desfacerea produselor de ața sub marca contrafăcută, i-a adus beneficii cari au contribuit la augmentarea capitalului social; că față de aceste împrejurări Curtea le evaluează la suma de cincizeci mii lei;

Având în vedere că conform art. 19 al. 1-lei din legea asupra mărcilor de fabrică urmează a se ordona distrugerea mărcilor contrafăcute ori unde s'ar găsi, precum și radierea mărcii înscrisă la 10 Iulie 1924, în registrul de mărci de fabrică al Trib. Iași S. III-a; a se obliga pe pârâți să publice un extract de pe această decizie, în termen de o lună de astăzi și o

singură dată în ziarul „Universul” și „Lumea” din Iași, iar în caz de neexecutare societatea este autorizată de a face această publicație în contul pârâților, care sunt obligați a-i plăti suma de cinci mii lei ca cost al publicației;

Având în vedere că Societatea în nume colectiv Ludatscher, Șmerl și Kisilovici prin apelul său susține că: nu poate fi condamnată la daune de oarece nu se face dovada că a fost de rea credință atunci când a vândut marfa cu marca pretinsă contrafăcută; că daunele nu sunt dovedite; că din extractul din registrele societății, care cuprinde operațiunile de cumpărare a mărfii de la A. Kisilovici, rezultă că a cumpărat marfa în valoarea de 11840 lei; că așa fiind cel mult la acest quantum se poate calcula prejudiciul cauzat de societate; că a cerut a se admite dovada cu martori pentru a stabili că după ce s'a intentat acțiunea n'a pus în vânzare mărfuri din acele incriminate; că a mai cerut, prin concluziile orale puse înaintea Curții, de a se admite facerea unei expertize pentru a stabili că reclamanta n'a putut avea daune morale, pentru motivul că ața vândută sub marca întrebuintată de A. Kisilovici era superioară ca acea a reclamantei;

Având în vedere că, după cum s'a arătat mai sus, din procesul-verbal al portărelului rezultă, că, la sediul societății s'au găsit produse ale Societății „Cucirini Trobaso”, precum și de acele puse în vânzare de A. Kisilovici, că deci Societatea deși cunoștea marca Societății „Cucirini Trobaso” vindea produse cu marcă contrafăcută, că acest fapt dovedește reaua credință a societății;

Având în vedere că atunci când o obligațiune este solidară, fiecare debitor fiind ținut pentru tot, unul din codebitori nu poate opune beneficiul diviziunii (1042 c. civ.); că potrivit acestui principiu societatea apelantă fiind obligată solidar de a plăti daunele cauzate nu se poate discuta repartiziunea acestor daune; că prin urmare obiecțiunea asupra acestui punct este neîntemeiată;

Având în vedere că registrele comercianților, ținute în regulă, pot face proba în justiție între comercianți, pentru fapte care derivă din convențiuni încheiate între comercianți, și se explică prin faptul că cocercianții fiind obligați de a ține registre comerciale, există posibilitate de control reciproc; că în specie se invocă proba cu registrul comercial la un act de cumpărare și încheiat cu alte persoane de cât cu acea în contra căreia se cere a se face proba; că în consecință dovada invocată nu poate fi admisă; că chiar dacă s'ar admite că registrul poate face dovada, totuși dovada fiind supusă aprecierii judecătorești, nu poate fi primită, pentru motivul că fiind vorba de o fraudă, nu se poate ca acel care a comis un astfel de fapt, să-și constituie dovezi pe care să le opună aceluia, care a fost prejudiciat de faptul său;

Că, în ce privește cererea de expertiză, ea nefiind formulată prin petiția de apel nu este admisibilă în conformitate cu dispozițiile art. 35 al. d. și art. 37 al. c. al. 1-lei din legea pentru accelerarea judecăților; că deci urmează a fi respinsă; că de altfel societatea prin acțiune n'a cerut a i se acorda despăgubiri pentru daune morale, iar Curtea în evalua-

rea quantumului daunelor s'a referit numai la prejudiciul material;

Că, dovada cu martori propusă este neconcludentă, de oarece Societatea „Cucirini Trobaso” nu cere daune de cât până la data intentării acțiunii, deci urmează a fi respinsă;

Având în vedere că numita Societate prin apelul său cere ca în caz când pârâții n'ar publica hotărârea în termen de 10 zile pe cheltuiala lor, să fie obligați de a plăti daune cominatorii câte două mii de lei pe zi, iar după 20 zile să fie societatea în drept a face publicația în contul pârâților până la concurența sumei de 40.000 lei; 2) cere a i se acorda cheltueli de judecată în sumă de 40.000 lei;

Având în vedere că cererea de a se obliga la daune cominatorii nu este întemeiată, din momentul ce publicațiunea hotărârei se poate face de către Societatea „Cucirini Trobaso” în contul pârâților, după cu ms'a decis de către Curte;

Că, în ceea ce privește cheltuielile de judecată, ținând seamă de cheltuelile de procedură, precum și de onorarul de avocat, pe care le-a făcut Societatea reclamantă, și compensând în parte cheltuelile făcute în apel, de oarece apelurile sunt toate admise în parte, le fixează la suma de douăzeci mii lei pentru ambele instanțe pe care pârâții sunt obligați a le plăti în mod solidar (art. 142 c. pr. civ.);

Pentru aceste motive, redactate de d. Prim Președinte, admite în parte, etc.

Semnați: *D. Volanschi, D. G. Lupu, N. N. Gane.*

JUDEC. OCOL RURAL CAMPULUNG (Muscel)

Audiența dela 10 Octombrie 1927

Jude-consilier C. S. Ballan

Dumitru N. L. Dumitrescu cu Gr. G. Bucșan

AUTORITATEA LUCRULUI JUDECAT — HOTĂRÂRE OBTINUTĂ CONTRA VÂNZĂTORULUI DUPĂ VÂNZARE — DACĂ POATE FI OPUSĂ CUMPĂRĂTORULUI, — PRINCIPIUL RESOLUTO JURE DANTIS. — ART. 1201 C. CIV.

Cumpărătorul fiind un succesor cu titlu particular, dreptul ce e-l are asupra lucrului cumpărat și interesul de al conserva în patrimoniul său nu pot fi stinse sau compromise prin hotărâri obținute față cu vânzătorul în urma vânzării.

Prin urmare, într'o acțiune pentru rezilierea unui contract de vânzare, reclamantul e dator ca simultan să cheme în judecată și pe terții sub-achizitori, pentru ca prin o singură hotărâre să se poată pronunța atât rezoluția vânzării cât și admiterea revindicării imobilului în litigiu.

Judecata,

Asupra prezentului proces civil reg. la No. 10878 din 1927 intentat de Dumitru N. L. Dumitrescu din Voinești în calitate de curatore al interzisului N. Dumitrescu, contra pârâtului Grigore Gh. Bucșan din comuna Mățău, pentru a se declara reziliată

convențiunea de vânzare, intervenită între pârât și terțiu Alexandru I. Idor, din comuna Voinești, convenție din actul aut. la No. 116 din 1925 Maiu 14 de Jud. ocol rural Câmpulung, pe motivul că Alexandru I. Idor nu era proprietarul imobilului vândut, ci interzisul reclamant și pe baza principiului „*resoluto jure dantis*”, acțiune, în care s'a făcut și cererea de chemare în garanție înreg. la No. 1257 din 1927 prin care pârâtul chiamă în garanție pe Alexandru I. Idor din Voinești — cel dela care pârâtul cumpărase imobilul de mai sus.

Având în vedere toate actele dela dosar și desbaterile urmate, din care se constată în fapt că, reclamantul, azi interzis, N. Dumitrescu, vinde lui Alexandru Idor în 1925, — cu actul de vânzare aut. la No. 252 din 1925 și transcris la No. 880 din 1925 la Trib. Muscel, un petic de pământ, situat în Suslănești-Mățău, la punctul „Coasta lui Maican” în suprafață de 1 ha., loc fânețe, limitat la răsărit cu I. i. Simion, la apus cu I. Jolea și I. Moldoveanu, la m.-noapte cu Grigore Andreescu și la m.-zi cu Vică Simon teren pe care și cumpărătorul i. Idor îl vinde pârâtului Gr. G. Bucșan din Mățău, pârâtul din proces, cu 8000 lei, cu actul de vânzare autentic la No. 196 din 1925;

Având în vedere că, reclamantul pentru a face să se declare nul actul său de vânzare a aceluia teren — către Idor, a cerut, prin petiția reg. la No. 2584 din 1925 și Judecătoria acestui ocol, prin hotărârea civilă No. 189 din 1924 i-a admis acțiunea, — anulând actul său de vânzare pe motiv că el, reclamantul, era imbecil din naștere și că, în urma face-rei actului, fusese și declarat în stare de interdicție, prin sentința Trib. Muscel cu No. 511 din 1925;

Că, după ce reclamantul a dobândit acea hotărâre, definitivă de anularea primului contract de vânzare, face acum prezenta acțiune contra terțului sub-achizitor, Gr. Gh. Bucșan, acel care a cumpărat acest teren de la primul cumpărător — dela Alexandru I. Idor, și reclamantul cere rezilierea și aceluia de al doilea contract de vânzare intervenit între Bucșan și Idor — pe baza principiului „*resoluto jure dantis*”.

Că, la această cerere a reclamantului, pârâtul opune că el e un terțiu și că hotărârea primă de anularea primului act de vânzare nu-i poate fi opozabilă, căci el nu a figurat în acel proces, — ca să se poată apăra.

Că, deci, ceia judecata urmează a rezolva, ca chestie de drept este că, pentru a se putea invoca principiul „*resoluto jure dantis, resolvitur jus accipientis*”, este suficient a se judeca reclamantul separat cu primul cumpărător și apoi pe baza primei hotărâri să facă separat, o nouă acțiune, și față de sub-achizitori? sau, reclamantul trebuia să facă aceasta deodată, prin o singură acțiune și față de primul cumpărător și față de toți ceilalți sub-achizitori?

Având în vedere că, atât doctrina cât și jurisprudența, au stabilit că, de câte ori un proprietar face o acțiune în revendicare în contra unui terțiu, nu va putea să-i opună aceluia terțiu o hotărâre judecătorească prin care s'a pronunțat rezoluția unui contract, pentru că rezoluția nu există de cât în